

1 APRIL 1935.

AFLEVERING 12.

NADruk VERBODEN.

Opgericht door E. HEIMANS, J. JASPERS Jr. en JAC. P. THIJSSE.

REDACTIE :

J. HEIMANS. AMSTERDAM.

Dr. JAC. P. THIJSSE, BLOEMENDAAL.

ADRES DER REDACTIE :

Dr. JAC. P. THIJSSE, BLOEMENDAAL.

UITGAVE VAN :

W. VERSLUYS TE AMSTERDAM.

ADMINISTRATIE :

2e OOSTERPARKSTRAAT 223, AMSTERDAM.

PRIJS PER HALFJAAR 1 3.25.

BIJ DE PURPERREIGERS.

Natuurlijk maakte ik gaarne van een hartelijke uitnoodiging, om de maar op enkele plaatsen in ons land broedende purperreigers te komen kijken, gebruik en ging ik, om de volgende morgen vroeg te kunnen beginnen, Vrijdagmiddag op pad naar Vollenhove.

Tot Zwolle ging dit vlot, maar van Zwolle naar Vollenhove met het hobbende stoomtrammetje was een reis, waaraan geen eind scheen te zullen komen.

In April, toen de korhanen volop bolderden, was mijn gastheer overgekomen, om op de Veluwe met mij naar deze prachtvogels te gaan zien en, hoewel ik wel meende, dat hij er veel voor over had om hiervoor van zoover te komen, dacht ik er na dit tramritje nog heel anders over.

Al vroeg waren we Zaterdagmorgen op de afgesproken plaats en reeds stond Thijs, onze gondelier en gids, op ons te wachten, zoodat we onverwijld van wal staken en na een tocht van ongeveer een half uur door het mooie moerasland bij de reigerkolonie kwamen.

Ik had inmiddels tot mijn schrik vernomen, dat de door Thijs gebouwde schuilhut

twalf meter van het dichtstbijzijnde nest stond, wat dus beteekende, dat ik niet vanuit de hut zou kunnen kijken, zooals ik meende te kunnen doen.

Thijs, die zijn landje kende, voorzag ons van laarzen, welke al dadelijk bij het uitstappen hoognoodig bleken te zijn.

Mijn gastheer had me al eerder 't een en ander over dit moerasland verteld: over drijvende eilanden, waar de boeren stukken afhaken, achter hun boot haken, om er kalmpjes mee naar hun land te varen, het meegenomen stuk met wat elzetakken aan de bodem steken en zodoende hun bezitting vergrooten. 't Leek me toen erg vreemd, maar nadat ik er een paar passen op of liever in gezet had, begreep ik het heel goed en ik voelde me eerlijk gezegd allesbehalve op mijn gemak, ondanks de goedgemeende raadgeving om me, zoodra ik door de drijvende zode zou zakken, onmiddellijk voorover te werpen: voor schoone kleeren zou gezorgd worden. De mededeeling, dat er ongeveer 10 M. modderwater onder stond, was al evenmin geruststellend. De door Thijs gebouwde schuilhut stond op een eenzaam stukje wiebelende grond en, doordat hij door de galigaanzee een pad gemaaid had recht van de hut naar een paar reiger-nesten, kon ik deze zich ongeveer één meter boven „'t maaiveld" gebouwde nesten prachtig overzien.

Door de groote afstand tusschen hut en nest zat er niets anders op, dan dat ik het fototoestel dicht bij het nest zette. Thijs ging me voor en gaf me tevens onderricht, hoe ik mijn voeten moest zetten — dwars op de galigaanpollen — om er niet door te gaan.

't Opstellen ging haast-je-rep-je. Toen mijn helper met het aftrektouw van het toestel naar de hut ging, kwam het stuk zode, waarop hij gestaan had omhoog en ging het toestel achterover, wat toen ik achteruit ging weer in orde kwam, doordat de door mij verlaten plaats, toen ook weer oprees.

Op hoop van zegen, maar allesbehalve zeker, dat het goed zou gaan, dook ik om ongeveer 10 uur in de hut, terwijl mijn helpers met de punter wegboomden en weer terug zouden komen om me, na de eerste opname en de verwisseling der chassis, weer in de schuilplaats te loodsen.

Al spoedig kwamen de vogels op de omliggende nesten terug op het nest recht voor me, zelfs meermalen beide oude tegelijkertijd. De vogels streken steeds op een kleine afstand van hun nest neer en wandelden dan tusschen de galigaan door naar hun kroost, dat al door kekkenen blijk gaf, dat ze wel wat lustten. 't Was prachtig om de groote vogels van zoo nabij te kunnen waarnemen, vooral als men ze, zoo als ik, nooit anders dan in een dierengevangenis gezien heeft. Rauwe, kolderende kreten slakende, soms met de hals teruggebogen en de snavel loodrecht omhoog, dan weer steeds langer wordend, totdat de vogel een dunne paal leek, de prachtige roodbruine kleur en het opvallend lichte en vooral scherpe oog — een tafereeltje, dat me buitengewoon boeide. 'k Had het gevoel, dat de dieren me steeds zagen, wanneer ik hun oogen kon zien. De hut was echter goed dicht en stilzitten heb ik wel geleerd.

Vlakbij — 't leek althans zoo — klonk het oe-oemp van de roerdomp en snorde de snor, voor mij als hei- en boschlooper nooit gehoorde stemmen. 't Verveelde me dan ook geen seconde.

Purperreiger met jongen.

foto J. v. Peppel.

Tegen elf uur merkte ik aan de jongen van mijn nest, dat de oude vogel in aantocht was. Het toestel was niet al te best gecamoufleerd, waardoor de vogel wat wantrouwig was en geruimen tijd naast het nest bleef staan, om de zaak op te nemen.

Eindelijk scheen het in orde te zijn en stapte zij op het nest tusschen de jongen, leegde haar krop en hief dan plotseling haar kop op en tuurde scherp naar de hut. Ik had intusschen het aftrektouwtje gespannen en nam nu mijn kans waar. Met dat de sluitertikte, was de vogel in de lucht, ook die van de naaste nesten en hoorde ik tevens het gestommel van mijn helpers, die de reigers hadden zien opvliegen en nu naar mij toekwamen. Spoedig was een nieuwe plaat in het toestel gezet en zat ik weer te wachten. Een vijftig meter voor me zaten de reigers alweer in de hoog opgeschoten elzestruiken, maar ze hadden absoluut geen haast, om naar hun jongen te komen. 't Was warm geworden; ook de op de nesten staande en zittende jongen hadden het warm en trachtten met op en neer gaande keelhuid en wijd geopende snavel wat koelte te bekomen en kropen zooveel mogelijk in de schaduw, welke de om hun nest staande galigaanhalmen hun boden. Alleen op een nest vlakbij, maar door de galigaan bijna onzichtbaar, stond een oude vogel boven haar nog kleine jongen en beschutte deze tegen de felle zon. Eindelijk tegen half drie hoorde ik in de omgeving van 't nest bij het toestel beweging en zag ik even later de vogel tusschen de stengels staan en wantrouwig naar de schuilhut loeren. Plotseling, net toen ik dacht, dat de vogel op haar nest zou stappen, klonk een luide knal — 't leek me een buksschot te zijn — en alle vogels waren hoog in de lucht, veertien of vijftien gelijk.

De kans om nog wat te maken werd hierdoor al heel erg klein, zoodat ik, mede om de jongen niet langer op voer te laten wachten, uit de hut ging en het toestel bij 't nest wegnam. 'k Merkte toen meteen, waar de knal vandaan was gekomen. Een schierei, dat al die tijd in de zon had gelegen, was uit elkaar gespat; 't was duidelijk te zien en ook te ruiken.

Even wilde ik nog een opname maken van een nest met jongen iets verderop en baggerde daar naar toe. De purperreiger begint al bij het eerst gelegde ei te broeden, vandaar het verschil in grootte bij de jongen, wat bij dit nest mooi uitkwam. Tot fotografeeren kwam ik echter niet, daar ik al heel spoedig tot over mijn knieën was weggezakt en alleen met de grootste moeite naar een wat steviger plek kon scharrelen.

Mijn helpers waren intusschen weer gearriveerd en spoedig boomden we met de schrale buit van één „hopelijk” goede foto, huistoe.

Technische details:

Tropica 9 × 12, 1—4,5, 13,5 diafr. 6,3. 1/50 sec. op Agfa Isochrom.

Plaats Belterwijde — Ambt Vollenhove, 16 Juni.

J.B. v. D. PEPPERL.